

БОРБА®

**Д-ръ Иванъ Дочевъ - водачъ на Българскитѣ национални легиони
преди 9 септември 1944 г. въ България;
председателъ на Българския националенъ фронтъ
следъ 9 септември 1944 г. въ емиграция.**

На снимката д-ръ Иванъ Дочевъ е съ орденa "Св. Александъръ" - първа степенъ,
съ който Н. В. царъ Симеонъ II го награди презъ 1982 г. за половина вѣкъ служба
на народъ и Родина.

Иванъ Дочевъ – живата история на ХХ Вѣкъ

Презъ последнитѣ дни на декември 1996 г. и първитѣ дни на януари 1997 г., когато българският народъ въстана противъ комунистическитѣ управления, д-ръ Иванъ Дочевъ следъ 53 години въ изгнание се завърна въ България.

Запитанъ какъ и защо се завръща въ България, той отговаря: “Цѣль животъ съмъ се борилъ противъ комунизма за свободата на българския народъ и България. Когато днесъ народътъ е въстаналъ противъ комунизма, моето мѣсто е при него.” Така може да мисли и това може да каже само единъ пламененъ патриотъ, живѣещъ съ болкитѣ, страданията и радоститѣ на своя народъ. Вѣренъ на неговитѣ идеали и борещъ се за неговата политическа и икономическа независимостъ.

Преди 9 септември 1944 г. Иванъ Дочевъ бѣше известенъ като водачъ на Българскитѣ национални легиони – организация, национална по духъ и социална по съдържание. За това свое родолюбие следъ 9 септември 1944 г. е осъденъ задочно на смъртъ отъ “народния сждъ”.

Дочевъ бѣше единъ отъ малцината, които успѣха да напуснатъ страната преди окупацията ѝ отъ съветскитѣ войски и това го спаси отъ варварскитѣ издевателства, на които бѣха подложени стотици хиляди българи и умъртвени безъ сждъ и присжда. А 2300 български граждани бѣха осъдени на смъртъ (той бѣше единъ отъ тѣхъ съ две присжди, осъденъ на смъртъ само затова, че бѣше продължителъ на заветитѣ на Ботевъ и Левски и се бореше противъ комунизма, за свободна и независима България).

Като изгнаникъ въ чужбина – най-напредъ въ Германия, следъ това въ Канада и накрая въ Америка (1962-1996 г.) д-ръ Иванъ Дочевъ стана известенъ като създателъ, вдъхновителъ и председателъ на Българския националенъ фронтъ, свѣтовната организация на български емигранти националисти – антикомунисти, съ седалище въ Чикаго, САЩ, и като председателъ на Интернационалния комитетъ на всички поробени въ свѣта отъ комунизма народи съ седалище въ Ню Йоркъ, Америка.

Д-ръ Иванъ Дочевъ е роденъ на 7 януари 1906 г. въ Шуменъ. Завършилъ е право въ Софийския университетъ. Въ изгнание защитава успѣшно докторатъ въ Хайделбергския университетъ и презъ 1950 г. получава докторска степенъ по конституционно право.

Той е преживѣлъ събитията въ България още отъ Балканската война 1912-1913 г. Драмата презъ Първата свѣтовна война (1915-1918 г.), бурнитѣ процеси, развили се следъ войнитѣ – преврата отъ 9 юни 1923 г., преврата отъ 19 май 1934 г., събитията презъ Втората свѣтовна война и установяването въ България на комунистическата власт на 9 септември 1944 г. Като изгнаникъ (53 години) е развивалъ широка политическа и антикомунистическа дѣйностъ въ почти всички европейски страни, Канада и Америка. Срещалъ се е лично и е разговарялъ съ много видни политици и общественици, предъ които е пледиралъ за каузата на България: съ царь Борисъ, Адолфъ Хитлеръ, съ американскитѣ президенти Ричардъ Никсънъ, Джонъ Кенеди, Джералдъ Фордъ, Роналдъ Рейгънъ и Джорджъ Бушъ – баща. Авторъ е на три книги на нѣмски и английски езикъ, въ които е запозналъ западното обществено мнение съ положението въ България и страданията на българския народъ подъ комунистическата властъ.

До кончината си тази година д-ръ Иванъ Дочевъ бѣше единствениятъ български гражданинъ, който е билъ осъденъ отъ “народния сждъ” през 1944-1945 г. отъ комуниститѣ на смъртъ и е билъ още живъ. Но завърналъ се въ Родината си следъ падане на комунистическата властъ, той изживѣ болката, че демократичната вече властъ не преразгледа и не отмѣни смъртнитѣ му присжди. За него часовникътъ на справедливостта бѣше спрѣлъ. Бюрократичната сждебна система му отне възможността да склопи очи очистенъ отъ смъртнитѣ си присжди и горестта отъ това отнесе съ себе си.

Има хора – политици и общественици, за които се шуми и говори приживѣ. Следъ това небитието ги отдалечава отъ полезрѣнието на съвременницитѣ и поколѣннията, а времето ги обрича на забрава.

За д-ръ Иванъ Дочевъ като политикъ и общественикъ, като родолюбецъ и патриотъ това едва ли ще се отнася. Въ своя животъ, обичащъ до болка Родината си и българския народъ, на който служи всеотдайно близо единъ вѣкъ, той възпита и даде духовна плътъ на десетки хиляди родолюбци, последователи на неговитѣ идеи за свобода и демокрация.

Името на д-ръ Дочевъ ще остане въ пантеона на безсмъртието, а словото му ще бжде предавано отъ бащи на синове и внуци.

Вѣчна да бжде паметта му!

БНФ, Инк.

